

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 11 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

Na mocy § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 86 poz. 628) zarządza się co następuje:

§ 1. § 4 p. 3 litera C rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. o wykonaniu

rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych (Dz. U. R. P. № 96 poz. 705) otrzymuje następujące brzmienie:

„C) Zapisem hipotecznym, zawierającym taką samą klauzulę według wzoru № 2, o ile zachodzą ustawowe warunki pupilarnego zabezpieczenia.

Jeżeli zapis hipoteczny daje inna osoba, aniżeli obowiązana do płacenia podatku, powinien właściciel hipoteki przyjąć odpowiedzialność do niepodzielnej ręki razem z obowiązującym do płacenia należności. Na pewność odroczonej akcyzy od spirytusu przyjmuje się jedynie nieruchomości, położone na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, a to: 1) budowie miejskie, 2) dobra ziemskie.

Z pomiędzy budowli miejskich na zastaw dla zabezpieczenia odroczonej akcyzy przyjmuje się tylko murowane, pokryte żelazem, dachówką. Jeżeli idzie o budynki, w których wyrabia się trunki, natenczas sprzęty i przyrządy, służące do ruchu tego przedsiębiorstwa, chociażby były trwale połączone z budynkiem (wmurowane, przynitowane i gwoździami przybite) należy wyłączyć z ogólnej wartości, przyjętej dla oznaczenia wysokości zabezpieczenia przy oszacowaniu. Oszacowanie winno być, o ile możliwości, sądownie przeprowadzone. Gdyby oszacowanie sądowe połączone było z trudnościami, w takim razie przyjąć można oszacowanie dokonane przez rzeczoznawców wojewódzkich, albo oszacowanie dokonane przez instytucje kredytowe, albo przez Towarzystwo ubezpieczeniowe przy sposobności udzielenia pożyczek względnie przyjęcia ubezpieczenia. Odroczenie akcyzy na zastaw budowli miejskich może być dokonane nie inaczej, jak do wysokości połowy wartości szacunkowej, po potrąceniu z połowy tejże długów hipotecznych obciążających budowlę.

Odroczenie akcyzy na zastaw dóbr ziemskich może nastąpić do wysokości dwóch trzecich sumy szacunkowej dóbr po potrąceniu z sumy szacunkowej dóbr wszystkich długów hipotecznych na tychże dobrach ciężących. Przy przedstawieniu w zastaw nieruchomości osoba pragnąca korzystać z odroczenia akcyzy winna dołączyć wykaz hipoteczny, według ustanowionego porządku poświadczony”.

§ 2. Ustęp trzeci § 5 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 705) otrzymuje następujące brzmienie:

„Z zakładu gorzelnianego, z wolnego składu lub z rafinerji uznanej za wolny skład spirytusu, niewolno wywieźć mniej, niż jeden hektolitr spirytusu, wyjąwszy ten wypadek, że przez oznajmiony wywóz zapas spirytusu został wyczerpany, lub idzie o wydanie spirytusu do celów specjalnych (szpitalnych, aptecznych i t. p.) zależnych od uprawnień opiekujących na pobór mniejszej ilości spirytusu. W wypadku ostatnim wydawanie spirytusu może być uskutecznione w ilości mniejszej stosownie do posiadanych przez odbiorcę uprawnień”.

§ 3. Ustęp czwarty punktu 6 „ubytki i nadwyżki” § 8 rozporządzenia wykonawczego z d. 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 705) otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli ubytek przekracza 3% ilości alkoholu, przyjętych w przychodzie od czasu bezpośrednio poprzedniego zbadania zapasów włącznie z pozostałym zapasem w książkach, to należy od tego ubytku odjąć największy dozwolony zanik (zanik składowy, produkcyjny względnie także rafinacyjny). Za wypadającą następnie jeszcze resztę winien przedsiębiorca wyjąwszy w razie nieprzewidzianego i nieuniknionego zdarzenia (§ 8 p. 2 ustęp 6) zapłacić podatek spożywczy w ciągu trzech dni po skonstatowaniu ubytku, pod zagrożeniem egzekucji, przyczem wolno podatek spożywczy policzyć według wyższej lub niższej stopy, o ile wogóle jeszcze jaka ilość alkoholu według niższej stopy podatku spożywczego jest do rozporządzenia”.

§ 4. Ustępy a) i c) § 9 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 705) otrzymuje następujące brzmienie:

1) ustęp a):

„a) Zanik składowy, zanik produkcyjny.

Gorzelniom, opłacającym podatek spożywczy od ilości alkoholu, wyprodukowanych i faktycznie pozostałych na składzie — rocznie dwa procent (2%) jako zanik składowy, i nadto pół procentu (0.5%) od ilości alkoholu wyprodukowanych w każdym miesięcznym okresie oznajmienia, jako zanik produkcyjny. Zaniku produkcyjnego nie przyznaje się gorzelniom nie posiadającym zegara mierniczego, lecz zbiornik, jeżeli spirytus po sprawdzeniu w zbiornikach wywozi się bezpośrednio z gorzelnii, a nie magazynuje. •

Wolnym składom spirytusu i rafinerjom uznanym za wolne składy od ilości alkoholu złożonych na składzie — dwa procent (2%) rocznie — jako zanik składowy”.

2) ustęp c):

„c) Tytułem zaniku drogowego dla pokrycia strat, powstałych w czasie przewozu spirytusu nieopodatkowanego, przyznaje się od ilości spirytusu odprawionej wedle oznajmienia,

a) przy przewozie w rezerwoarach żelaznych z miejsca wysłania bez przelewania spirytusu w drodze do innych naczyń, zanik w wysokości (0.5%) pół procentu,

b) przy przewozie w beczkach żelaznych 0.75% a w beczkach drewnianych albo w razie przelania spirytusu w drodze z jednych naczyń do innych, zanik w wysokości (1%) jednego procentu.

Dla spirytusu w innych naczyniach (np. we fiaskach) nie przyznaje się zaniku drogowego.

Zauważa się, że ustanowione normy zaników składowych produkcyjnych, rafinacyjnych i drogowych służą nie dla wykorzystania, lecz dla zabezpieczenia przedsiębiorstw od opłacania akcyzy od strat naturalnych. Gdyby straty te były niższe od ustalonej normy zaników, w takim razie te straty niższe policzyć należy, jako właściwy zanik.

Obliczenie zaniku składowego podane w załączniku A do § 9 rozporządzenia z dn. 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 705) pozostaje bez zmiany”.

§ 5. Ustępy 1 i 3 rozdziału I § 10 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r.

(Dz. U. R. P. № 96, poz. 705) otrzymują następujące brzmienie:

1) ustęp 1:

„§ 10. I. Prywatne wolne składy.

1. Warunki pozwolenia.

a) Ministerstwo Skarbu udziela pozwolenia na prowadzenie prywatnego wolnego składu spirytusu z zastrzeżeniem odwołalności w każdej chwili tylko takim kupcom, firma których została zarejestrowana we właściwym sądzie, których roczny obrót (przychód i rozchód) wynosi co najmniej 4.000 hektolitrow alkoholi, którzy zasługują na zaufanie i nie byli prawomocnie skazani ani za zbrodnię lub za przekroczenie popełnione z chęci zysku, ani też za przemytnictwo lub za ciężkie przekroczenie dochodowo-skarbowe, dalej jeżeli do ich majątku nie otwarto konkursu i wreszcie, jeżeli w miejscowości, gdzie chcą urządzić skład, albo sami mieszkają, albo przynajmniej posiadają tam zamieszkałych stosownych zastępców.

b) Prywatne wolne składy pozostają pod stałym dozorem organów skarbowych a magazyny ze spirytusem pod wspólnym zamknięciem tychże organów. Zmagazynowane ilości spirytusu odpowiadają za podatek spożywczy przypadający Skarbowi Państwa z wolnego składu. Przedsiębiorstwo wolnego składu dostarcza bezpłatnie dla użytku organów skromnie umeblowany pokój.

Za koszta wynikające z powodu stałego dozoru przez organa skarbowe ma przedsiębiorca prywatnego wolnego składu spirytusu płacić odszkodowanie Skarbowi Państwa.

c) Dla zabezpieczenia zobowiązań wobec zarządu skarbowego przedsiębiorca powinien złożyć przed otwarciem prywatnego wolnego składu zabezpieczenie, odpowiadające rozmiarowi przedsiębiorstwa w sposób przepisany dla kredytowania podatku spożywczego. Zabezpieczenie można w razie potrzeby podwyższyć.

Wysokość tego zabezpieczenia powinna odpowiadać pełnej kwocie podatku spożywczego, jakoby przypadał od trzech (3%) procent ilości spirytusu, jaka w dniu kwartalnego obrachunku przeciętnie znajduje się na składzie w lokalnościach wolnego składu.

W razie kredytowania podatku spożywczego należy złożyć osobne zabezpieczenie.

d) Prywatne wolne składy spirytusu można urządzić tylko w takich budynkach i zamkniętych miejscach, które władza skarbową i instancji uzna za nadające się do takiego celu i w których można spirytus przechowywać zupełnie oddzielnie od innych towarów, w szczególności także od spirytusu już opodatkowanego.

Również każdą zmianę w lokalach skladowych musi poprzedzać oznajmienie jej i przyjęcie przez władzę skarbową i instancji.

e) Prywatne wolne składy można urządzić w zasadzie tylko w miejscowościach, które są zarazem siedzibą kontroli skarbowej”.

2) ustęp 3:

„3. Załatwienie prośby.

Wskutek prośby zarządza władza skarbową i instancji zbadanie budynków i opisanych lokali skladowych, którego wynik należy przedstawić w protokole sporządzonym w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz tego protokołu, urzędowo zatwierdzonej, wręcza się przedsiębiorcy, drugi zaś egzemplarz zatrzymuje władza skarbową.

W pozwoleniu należy zarazem wymienić, czy i w jakiej wysokości obowiązany jest przedsiębiorca uiszczać Skarbowi Państwa odszkodowanie za koszta spowodowane dozorem organów skarbowych. To odszkodowanie obejmuje tylko takie należitości i o tyle, jakie i o ile przysługują organom skarbowym za pełnienie czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym.”

§ 6. Ustęp b) § 11 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 705) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) Wspólne urzędowe zamknięcie.

Gdyby do rafinerji, uznanej za wolny skład spirytusu, miano przywozić także spirytus opodatkowany,—to ten ostatni musi być złożony na skład pod wspólnym urzędowym zamknięciem i to oddzielnie od spirytusu nieopodatkowanego.

Taki spirytus można potem pobierać z miejsc skladowych tylko przy interwencji organu skarbowego i po przeprowadzonym oczyszczeniu składać na powrót w tych miejscach.

Dla przywozu i wywozu spirytusu opodatkowanego należy prowadzić osobny wykaz.”

§ 7. Ustęp trzeci § 14 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 705) otrzymuje brzmienie następujące:

„Gotowe wódki wolno wywozić tylko w naczyniach zamkniętych i obanderolowanych, zaopatrzonych w etykiety z oznaczeniem firmy fabryki, w której je wyrobiono, nazwy wódki, zawartości w niej alkoholu i ilości płynu w naczyniu. Wahania mocy rozlanej wódki wynosić najwyżej mogą 0.5° (pół stopnia), a pojemności płynu wobec braku urządzeń precyzyjnych najwyżej 1% (jeden procent) danych oznaczonych na etykiecie.

Do rozlewania wódek w fabrykach wódek wolno używać naczyń o pojemności wyrażonej tylko w litrach i częściach litra, nie mniejszych jednak niż 0.25 (ćwierć) litra.

Banderolowanie skutecznia się w ten sposób, iż na gładką powierzchnię korka względnie kapsli nakłada się banderolę zaopatrzoną pieczęcią fabryki.

Wywóz wódek nastąpić może z reguły tylko do koncesjonowanych miejsc sprzedaży; wyjątkowo wolno wydawać z fabryki gotowe wódki w ilościach ponad 20 flaszek = 12 litrów także osobom prywatnym, posiadającym poświadczenie ze strony miejscowych władz samorządowych na zwyczajem ustalone uroczystości domowe, jak: wesela, chrzciny i t. p. za ściąganiem i przechowaniem w fabryce odnośnego poświadczenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 maja 1922 r.

Minister Skarbu:

Michalski

---

zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne. Z rafinerji, uznanych za wolny skład, tudzież z rafinerji w ogólności, spirytus rektyfikowany może być wywożony do likiarni, dalej na zasadzie zezwoleń władzy skarbowej II instancji na cele lecznicze do aptek, szpitali, octowni, zakładów denaturacyjnych i zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne.